

เอกสารแปลและเรียบเรียงเรื่อง
แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะ
ในโรงเรียนของสหราชอาณาจักร

371.3

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ส 691 น

แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะในโรงเรียนของสหราชอาณาจักร/ นภมณฑล สิบหมื่นเปี่ยม และวิวัฒน์ ศิริพันธุ์
กรุงเทพฯ : กลุ่มศิลปวัฒนธรรม กีฬา และการเรียนรู้ตลอดชีวิต
สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้ สกศ., 2547.
35 หน้า

ISBN : 974-559-675-2

1. การเรียนการสอน--ศิลปะ 2. ศิลปะ--การเรียนการสอนของ
สหราชอาณาจักร 3. นภมณฑล สิบหมื่นเปี่ยมและวิวัฒน์ ศิริพันธุ์
4. ชื่อเรื่อง

เอกสารแปลและเรียบเรียง เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะในโรงเรียน
ของสหราชอาณาจักร

แปลและเรียบเรียงจากเอกสารเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ต

เรื่อง Improving City Schools How the arts can help

จาก http://website.lineone.net/~danchina/cityschools_arts-Ofsted.pdf

โดย

นภมณฑล สิบหมื่นเปี่ยม และ วิวัฒน์ ศิริพันธุ์

สิ่งพิมพ์ สกศ.

อันดับที่ 70 / 2547

พิมพ์ครั้งที่ 1

พฤษภาคม 2547

จำนวนพิมพ์

2,000 เล่ม

ISBN

974-559-675-2

จัดพิมพ์และเผยแพร่

กลุ่มศิลปวัฒนธรรม กีฬา และการเรียนรู้ตลอดชีวิต
สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ถนนสุขุวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

โทร. (02) 668-7123 ต่อ 2512

โทรสาร (02) 243-1129

Web Site : <http://www.onec.go.th>

พิมพ์ที่

บริษัท 21 เซ็นจูรี่ จำกัด โทร. (02) 883-0417-8

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ปีพุทธศักราช 2537

โดย สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

คำนำ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โดยสำนักมาตรฐานการศึกษา และพัฒนาการเรียนรู้ ในฐานะหน่วยงานหนึ่งที่มีหน้าที่ในการจัดทำข้อเสนอ นโยบายด้านการเรียนรู้ แผนส่งเสริมการเรียนรู้ วิจัยพัฒนาต้นแบบการจัดระบบและกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อให้เอื้อต่อการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งเป็นไปตามสารบัญญัติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ด้วยเหตุนี้ สำนักงานฯ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการศึกษา และแสวงหาวิธีการดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้านวิชาศิลปะในโรงเรียนจาก ประเทศต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบกับแนวคิดในการจัดการศึกษาของประเทศไทยว่ามีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไร ทั้งนี้ เพื่อให้ได้องค์ความรู้ในมิติที่กว้างและ ลึกอย่างรอบด้าน

เอกสารแปลและเรียบเรียงเรื่อง **แนวทางการจัดการเรียนการสอน วิชาศิลปะในโรงเรียนของสหราชอาณาจักร** เล่มนี้ สำนักงานเลขาธิการสภา การศึกษาแปลจาก http://website.lineone.net/~danchina/cityschools_arts-Ofsted.pdf ได้แก่เรื่อง Improving City Schools How the arts can help โดยเอกสารได้สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการกำหนดองค์ประกอบ ต่างๆที่ทำให้เกิดการเรียนการสอนวิชาศิลปะอย่างมีคุณภาพและมีมาตรฐานสูง รวมทั้งมีรูปแบบการเรียนรู้เฉพาะสำหรับนักเรียนที่มีประสบการณ์ในวิชาด้านศิลปะ หรือนักเรียนที่แสดงความสนใจในการเรียนวิชาศิลปะเหล่านี้คือความสำคัญและ ความพยายามอย่างต่อเนื่องของรัฐบาลสหราชอาณาจักรในการพัฒนาความ สามารถในการเรียนรู้ด้านศิลปะให้แก่เด็กและเยาวชน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา หวังว่าเอกสารเรื่อง **แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะในโรงเรียนของสหราชอาณาจักร** จะเป็นประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ประสบการณ์ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะให้แก่เด็กและเยาวชนไทยได้อย่างเหมาะสมต่อไป

๕๖ (๑) —
๖ —————

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการสภาการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
บทนำ	1
มุมมองระดับนานาชาติที่มีต่อวิชาศิลปะในโรงเรียน	3
ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาศิลปะ	7
ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้านศิลปะ	8
1. ความซาบซึ้งในงานศิลปะ	11
2. ความซาบซึ้งในการละคร	11
3. ความซาบซึ้งในดนตรีและการเต้นรำ	13
4. ความสนุกสนาน การมีส่วนร่วมและคุณภาพในวิชาศิลปะ	14
คุณภาพของการเรียนการสอนวิชาศิลปะ	17
ข้อค้นพบที่สำคัญเกี่ยวกับวิชาศิลปะในโรงเรียน	28
บทสรุป	32
ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้วิชาศิลปะ	34

บทนำ

ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง พ.ศ. 2545 และฤดูใบไม้ผลิ พ.ศ.2546 คณะผู้ตรวจการในสมเด็จพระราชินี (Her Majesty's Inspectors - HMI) ได้เยี่ยมชมโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 13 โรงเรียนและโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 6 โรงเรียน สังเกตการณ์ในชั้นเรียนจำนวน 45 คาบเรียน จากการตรวจสอบงานในอดีตและปัจจุบันอย่างพินิจพิเคราะห์ มีการอภิปรายในระหว่างทีมงานของโรงเรียนและนักเรียนเพื่อสร้างการรับรู้ถึงบทบาทของศิลปะที่มีต่อการเรียนและการเตรียมตัวสำหรับการดำเนินชีวิตของพวกเขา นอกเหนือจากข้อมูลที่ได้จากการเยี่ยมชมโรงเรียนต่างๆแล้ว คณะผู้ตรวจการฯ ยังได้วิเคราะห์ข้อมูลจากการตรวจสอบโรงเรียนของสำนักงานมาตรฐานทางการศึกษา ข้อมูลและการสัมภาษณ์นักเรียนได้ชี้ว่านักเรียนหลายคนให้ความสำคัญต่อศิลปะที่แนบแน่นกับชีวิตของพวกเขาโดยมักกล่าวถึงความรู้สึกของพวกเขาก็ที่เกี่ยวพันกับศิลปะ

โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมดที่ได้เข้าเยี่ยมชมถือเป็นส่วนหนึ่งของการตรวจสอบเป็นโรงเรียนใน 500 โรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุดในประเทศและตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ด้อยโอกาสทางสังคมมาก เปอร์เซนต์ของ นักเรียนที่ได้เกรด A-C จำนวน 5 ตัวหรือมากกว่าในการสอบหลักสูตรประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาสายสามัญ (GCSE) พบว่าอยู่ในระหว่าง 9% ถึง 27% เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยระดับชาติคือ 51% ใน พ.ศ.2545 โรงเรียนทุกโรงได้

เกรดอย่างน้อยหนึ่งตัว วิชาศิลปะเป็นวิชาที่มีผลสัมฤทธิ์เกินกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ

ในโรงเรียนประถมศึกษาที่ได้เข้าเยี่ยมชม จำนวนนักเรียน 50% ถึง 75% (สถิติสูงสุด) ได้รับอาหารจากโรงเรียนฟรีเมื่อเปรียบกับค่าเฉลี่ยระดับชาติคือ 18% ใน พ.ศ. 2545 โดยโรงเรียนจะตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ด้อยโอกาสทางสังคมมาก โรงเรียนจำนวนมากมีจำนวนนักเรียนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาเสริมในสัดส่วนที่สูง โรงเรียนที่ได้เข้าเยี่ยมชมทั้งหมดได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ในการทดสอบระดับชาติในพ.ศ. 2544 แต่โรงเรียนทั้งหมดก็ได้รับการวินิจฉัยว่ามีผลสัมฤทธิ์ที่ดีมากทั้งในวิชาดนตรีหรือศิลปะ แม้ว่าต่อมาหลายๆ โรงเรียนได้ปรับปรุงคะแนนการสอบระดับชาติให้ดีขึ้นแต่ไม่สามารถเชื่อมโยงได้โดยตรงว่าการทำงานในด้านศิลปะของโรงเรียนมีคุณภาพสูง

ในโรงเรียนจำนวนไม่น้อยพบว่า สภาพแวดล้อมสำหรับงานศิลปะมีลักษณะจูงใจโดยเน้นการใช้การแสดงผลงานเพื่อยกย่องผลงานที่มีคุณภาพสูงบ่อยครั้ง มีการสร้างความแตกต่างที่เด่นชัดจากสภาพแวดล้อมภายนอกโรงเรียน บางครั้งภายในโรงเรียนมัธยมศึกษาก็มีความแตกต่างโดยเฉพาะระหว่างพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมสำหรับงานศิลปะกับพื้นที่ส่วนอื่นๆของโรงเรียน

มุมมองระดับนานาชาติที่มีต่อ วิชาศิลปะในโรงเรียน

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2538 สภายุโรปได้ทำการสำรวจถึง การศึกษาวิชาศิลปะในยุโรป ในการนี้มีรัฐที่เป็นสมาชิกจำนวน 22 รัฐทำ การตอบแบบสอบถามระยะแรก ผลการสำรวจพบว่า:

“ในระบบการศึกษาของชาติทุกระบบได้ให้ความสำคัญ สำคัญด้านบวกต่อการศึกษาศิลปะและผลสัมฤทธิ์เชิงวิชาการ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งในหลายกรณีถูกมองว่าขัดแย้งกับเรื่อง ของความสามารถและความเจ็บแสบที่ศิลปะสนับสนุน นอกจากนี้แบบจำลองของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ปัญญาขึ้นอยู่กับความเข้าใจที่ว่าศิลปะและวิทยาศาสตร์ อยู่คนละขั้วกัน เพราะฉะนั้นการสอนศิลปะจึงมักจำกัด เฉพาะเด็กที่เข้าใจว่ามีพรสวรรค์เป็นพิเศษในด้านนี้ หรือ สำหรับเด็กที่พ่อแม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนพิเศษได้ ดังนั้นศิลปะจึงไม่ได้รับการใส่ใจว่าเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก ในการพัฒนาระบบการศึกษาของชาติในระยะยาว”

ศิลปะได้ถูกนำมาใช้ให้เกิดผลด้านบวกในหลายพื้นที่ที่ด้อยโอกาสทางสังคมในประเทศนี้และทั่วโลกมีข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าศิลปะสามารถทำให้แต่ละบุคคลและกลุ่มได้รับการจ้างงานมากขึ้น มีส่วนร่วมมากขึ้น มีความมั่นใจและกระตือรือร้นมากขึ้นในการมีส่วนร่วมช่วยพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของตน ศิลปะสามารถเป็นส่วนสำคัญในการปฏิรูปชุมชนท้องถิ่น “ศิลปะสามารถทำหน้าที่ภายในชุมชนท้องถิ่น ได้ทำนองเดียวกับที่สามารถทำหน้าที่ภายในโรงเรียน เช่น การเพิ่มพูนพัฒนาการของปัจเจกบุคคลด้วยการช่วยสร้างความมั่นใจ ทักษะและแรงจูงใจ ช่วยเหลือในการพัฒนาทางด้านสังคม เพราะทำให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้รู้จักเพื่อนใหม่และเกิดความสนใจในประเด็นใหม่ๆ ช่วยปรับปรุงภาพลักษณ์ของท้องถิ่นที่ชาวบ้านมีความรู้สึกแงวมากมากขึ้นต่อถิ่นที่ตนอยู่อาศัยและยังช่วยให้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความรู้สึกที่ดีและแข็งแรงขึ้นจากการมีส่วนร่วมในโครงการศิลปะ”

ข้อพิสูจน์เกี่ยวกับอิทธิพลของศิลปะที่มีส่วนต่อผลสัมฤทธิ์ในเชิงวิชาการสามารถวัดได้ในรูปของคะแนนที่ดีขึ้น ในวิชาต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับศิลปะยังไม่มีข้อสรุป ผลจากการศึกษาวิจัยเป็นเวลา 3 ปีในเรื่องการศึกษาวิชาศิลปะในโรงเรียนมัธยมศึกษาในอังกฤษและเวลล์ ไม่พบข้อพิสูจน์ที่แสดงว่าศิลปะมีส่วนเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในเชิงวิชาการในวิชาอื่น ๆ โดยการวัดจากการสอบที่ GCSE อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยได้พิสูจน์ว่านักเรียนที่เรียนดนตรี ศิลปะ การเต้นรำและการละคร มีพัฒนาการที่ดีและประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่:

- ความสนุกสนาน ความตื่นเต้น ความพอใจมากขึ้น และผ่อนคลายจากความตึงเครียด
 - ทักษะและความรู้ในรูปแบบของศิลปะเฉพาะด้านเพิ่มขึ้น
 - ความรู้ในด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น
 - พัฒนาการที่ก้าวหน้าในด้านส่วนตัวและด้านสังคม
 - การพัฒนาทักษะการคิดและความคิดสร้างสรรค์
 - ทักษะการสื่อสารและการแสดงความรู้สึกล้วนมีความสละสลวยมากขึ้น
- การศึกษาวิจัยยังได้ยืนยันถึงผลต่างๆ เช่น ความนับถือตนเอง พัฒนาการส่วนบุคคลและทางด้านสังคมที่เพิ่มขึ้นซึ่งมีส่วนโดยตรงในการคลายความไม่พอใจและการแยกตัวจากสังคมในหมู่วัยรุ่น

รายงานสรุปของหน่วยงานด้านพัฒนาสุขภาพ ในปี พ.ศ. 2543 เกี่ยวกับผลกระทบของศิลปะที่มีต่อสุขภาพและความอยู่ดีมีสุขได้ระบุถึงผลที่ได้ 2 ประการหลัก ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษา ได้แก่:

- ประชาชนได้รับการจ้างงานมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นผลของโครงการที่ทำให้ได้เรียนรู้ทักษะเฉพาะด้านที่เกี่ยวกับศิลปะ
- เกิดทักษะที่เป็นผลพลอยได้ เช่น วินัยและการประสานงาน

ในรายงานสรุปต่อสภาด้านศิลปะของอังกฤษ (Arts Council) ได้มีผู้ให้ข้อสังเกตว่า:

“รายงานของหน่วยงานด้านพัฒนาสุขภาพยังได้ระบุถึงจำนวนที่เพิ่มขึ้นของผู้ที่เชื่อว่าคุณค่าที่สำคัญของโครงการศิลปะอาจอยู่ที่การได้แสดงออกทางอารมณ์ โดยคนจะใช้ศิลปะเพื่อแสดงออกถึงความต้องการ ความคับข้องใจและความรู้สึกต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเปล่งออกมาได้ด้วยคำพูด”

ในรายงานของสำนักงานคณะรัฐมนตรี พ.ศ.2541 เรื่องการรวมกิจกรรมอังกฤษเข้าด้วยกัน : ยุทธศาสตร์แห่งชาติเพื่อการฟื้นฟูและแก้อาศัยได้อธิบายถึงการหมักหมมของปัญหาต่าง ๆ ที่โยงใยกันในละแวกที่อาศัยที่เสื่อมโทรม เช่น การว่างงาน อาชญากรรม การเจ็บป่วยในอัตราสูง และคุณภาพการศึกษาที่ต่ำ หลังจากที่รายงานเผยแพร่ออกไปมีการตั้งทีมเพื่อดำเนินนโยบาย 18 ทีม เพื่อผลักดันการดำเนินงานตามนโยบายหลัก ๆ รายงานของทีมนโยบายทีมที่ 10 ซึ่งเสนอต่อหน่วยงานที่ดูแลเรื่องการแยกตัวจากสังคมในสังกัดของกระทรวงวัฒนธรรม การสื่อสารมวลชนและการกีฬา (DCMS) ได้สรุปไว้ว่า ศิลปะ กีฬา กิจกรรมทางวัฒนธรรมและนันทนาการสามารถช่วยฟื้นฟูคนที่อาศัยและทำให้สุขภาพ อาชญากรรม การจ้างงานและการศึกษาในชุมชนที่ขาดโอกาสมีสภาพดีขึ้น การขาดการประเมินผลที่ทำให้เข้าใจถึงผลกระทบของศิลปะเป็นประเด็นหนึ่งที่กล่าวถึงในรายงาน ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขทาง DCMS และสภาด้านศิลปะจึงได้ริเริ่มโครงการวิจัยและประเมินผล

ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาศิลปะ

รายงานของสำนักงานมาตรฐานทางการศึกษาเรื่องการปรับปรุงโรงเรียนในเมือง ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2543 ระบุว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีประสิทธิภาพส่วนใหญ่ที่มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำทางการเรียนจะมีจุดแข็งในวิชาศิลปะ รายงานของสำนักงานฯ ดังกล่าวยังระบุว่ามิโรงเรียนประถมศึกษาในจำนวนที่มีนัยยะสำคัญที่มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำมีจุดแข็งในวิชาศิลปะเช่นกัน จากการทดสอบของ GCSE พบว่านักเรียนจำนวน 30% ได้เกรด A-C เกินค่าเฉลี่ยระดับชาติในวิชาศิลปะหนึ่งวิชาเป็นอย่างน้อย และในโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 500 โรงเรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุด จำนวน 37% ได้เกรด A-C เกินค่าเฉลี่ยระดับชาติในวิชาศิลปะหนึ่งวิชาเป็นอย่างน้อย และได้เพิ่มขึ้นเป็น 43% ใน พ.ศ. 2545

ในโรงเรียนประถมศึกษาไม่มีข้อมูลเปรียบเทียบเนื่องจากไม่มีการทดสอบระดับชาติในวิชาศิลปะ อย่างไรก็ตามเมื่อโรงเรียนหลายแห่งยอมรับการตรวจสอบของสำนักงานมาตรฐานทางการศึกษา โดยผู้ตรวจสอบจะถูกเชิญมาวินิจฉัยเกี่ยวกับการสอนและการเรียนรู้ในวิชาศิลปะและดนตรี ไม่รวมการละครหรือการเต้นรำ ผลการวินิจฉัยพบว่ามีเพียง 170 โรงเรียน จากโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุด 500 โรงเรียน ในระหว่าง พ.ศ. 2543 ถึงพ.ศ. 2545 มีความตรงข้ามอย่างน่าสังเกตระหว่างผลการวินิจฉัยของผลสัมฤทธิ์ ในวิชาหลักต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติในทุก ๆ โรงเรียน และต่ำกว่าในวิชาศิลปะ

ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้านศิลปะ

มีการสัมภาษณ์นักเรียนหลายกลุ่มในแต่ละโรงเรียนที่เข้าเยี่ยมชม การพูดคุยกันได้เผยให้เห็นข้อค้นพบที่มีนัยสำคัญบางอย่าง นักเรียนได้แสดงออกในด้านบวกอย่างมากต่อโอกาสเช่นนี้ที่ได้พูดถึงความรู้สึกที่มีต่อศิลปะ ความคิดเห็นของพวกเขาควรมองในแง่ของการสะท้อนความรู้สึกกระตือรือร้นของพวกเขาต่อศิลปะไม่ใช่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์หลักสูตรด้านอื่น นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ได้แสดงความรู้สึกสนุกสนานอย่างมากในการทำงานในด้านศิลปะและตั้งตารอให้ถึงชั่วโมงเรียนในแต่ละสัปดาห์ ในสายตาของนักเรียนวันที่มีวิชาศิลปะมักเป็นวันที่ดีกว่าวันอื่น ๆ ของสัปดาห์ นักเรียนได้กล่าวว่าพวกเขาต้องรีบเดินให้เร็วขึ้นไม่ว่าอยู่ที่ไหนเพื่อมาให้ทันชั่วโมงเรียนศิลปะและพยายามไม่ให้สายจะได้ไม่พลาดเนื้อหาอะไรไป แต่เมื่อไปเรียนวิชาอื่นพวกเขายอมรับว่าเดินไปอย่างลอยซาย นักเรียนบางคนกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ขาดเรียนในวันที่มีชั่วโมงเรียนศิลปะ แต่ยอมรับว่าหนีโรงเรียนในวันอื่นๆ จากการวิเคราะห์การบันทึกการเข้าเรียนแสดงให้เห็นว่าในคาบเรียนศิลปะนักเรียนคนดังกล่าวขาดเรียนน้อยกว่าวิชาอื่นๆ

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเชื่อว่ามาตรฐานของพฤติกรรมโดยทั่วไปในคาบเรียนศิลปะดีกว่าในคาบเรียนวิชาอื่น แม้กระทั่งนักเรียนที่ดื้อรั้นที่สุดก็กลับมามีส่วนร่วมมากขึ้น จากการตรวจสอบในประวัติของโรงเรียนแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีในคาบเรียน

ศิลปะมีน้อยกว่าวิชาอื่นๆ นักเรียนทุกคนที่ถูกสัมภาษณ์อ้างว่าพวกเขาารู้สึกว่า วิชาศิลปะต่างจากสาขาวิชาอื่นในหลักสูตร โดยใช้ถ้อยคำทำนองว่า “พอน คลายกว่า และเครียดน้อยกว่า” พวกเขาสามารถทำการเปรียบเทียบกับวิชา อื่นที่พวกเขาารู้สึกว่ามีความกดดันมากกว่า “วิชาศิลปะมีแนวทางที่แตกต่าง จากวิชาอื่น ในการอ่านออกเขียนได้คุณต้องเรียนรู้ให้ได้อย่างเร็ว แต่ในศิลปะ คุณสามารถเรียนรู้ไปได้เรื่อย ๆ ตามระดับความเร็วของตัวเอง”

การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ถูกมอง ว่ามีส่วนสร้างสรรค์มากกว่า นั่นคือทำให้พวกเขาทำงานโดยอาศัยสติปัญญา ความคิดและความรู้สึก แทนไม่มีการมองในเรื่องของ “ผิด” การวิพากษ์ วิจารณ์ถูกมองในแง่บวกว่าเป็นการทำให้งานก้าวไปข้างหน้าซึ่งเป็นการทำให้ “ความผิดพลาด” กลายเป็นข้อได้เปรียบที่สร้างสรรค์ นักเรียนรู้สึกว่าพวกเขา ได้รับข้อมูลป้อนกลับที่ดีสำหรับความพยายามของพวกเขาและสิ่งนี้ได้สร้าง สำนึกของความสำเร็จและความรับผิดชอบในการปรับปรุงต่อไป

“พวกเรามีคุณครูที่พูดว่าเธอสามารถทำได้ ไม่ใช่
พูดว่าเธอทำไม่ได้ คุณครูเพิ่มความมั่นใจของ
พวกเราและทำให้พวกเราเล็งเป้าหมายสูงขึ้น”

“ฉันชอบลักษณะการวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งมีในวิชา
การละคร การเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงอยู่ใน
วิสัยของพวกเรา แต่สำหรับวิชาอื่นหากคุณถูก
วิพากษ์วิจารณ์คุณจะรู้สึกว่าคุณโง่เง่า”

นักเรียนรู้สึกว่าการกดดันที่หนักสุดในวิชาอื่นคือ “ทำให้ถูก” แต่ในวิชาศิลปะแทบไม่เห็น “คำตอบที่ถูกต้อง” มีการรับรู้ตลอดมาว่าการสอนในวิชาอื่นเต็มไปด้วยข้อมูลที่เราต้องพยายามอย่างมากเพื่อให้จดจำ นักเรียนรุ่นโตกว่าบางคนแสดงความเห็นว่าพวกเขาารู้ว่ากำลังทำให้เกิดความก้าวหน้าที่ล้มล้มได้ในงานศิลปะเมื่อหลายสัปดาห์ผ่านไป

“ฉันมักได้บางสิ่งๆ ที่แสดงถึงความอิสระของฉัน ฉัน
สามารถเห็นความคืบหน้าของฉัน”

“เมื่อคุณทำทีละเล็กทีละน้อยในแต่ละครั้ง (ในสมุด
สเก็ตภาพ) และคุณสามารถเห็นว่าคุณกำลังทำได้ดีขึ้น
คุณก็จะรู้สึกภูมิใจ”

นักเรียนใช้ความคิดของตนเองแต่อาศัยการชี้แนะของครูผู้สนับสนุนพวกเขาให้มีทักษะและเทคนิคต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้งานคืบหน้า นักเรียนยอมรับผิดชอบต่อคำแนะนำแต่เลือกที่จะปฏิเสธได้เสมอ ชั่วโงมเรียนดูเหมือนผ่านไปอย่างรวดเร็วในขณะที่พวกเขาหมกมุ่นกับงานซึ่งทำตามระดับความเร็วของพวกเขาเอง รูปแบบของศิลปะที่แตกต่างกันกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่แตกต่างกันจากนักเรียน

1. ความซาบซึ้งในงานศิลปะ

นักเรียนหลายคนมองว่าศิลปะมีความสำคัญต่อพัฒนาการของพวกเขา ศิลปะเป็นบันทึกของความสำเร็จและพวกเขาารู้สึกถึงความภาคภูมิใจเมื่อได้เห็นผลงานของตัวเองบนฝาผนัง บางครั้งพวกเขาพาเพื่อนและญาติไปที่โรงเรียนเพื่อดูผลงานที่จัดแสดง พวกเขาารู้สึกว่าการได้สัมผัสกับศิลปะที่มองเห็นได้ทำให้มีโลกทัศน์ที่หลากหลายมากขึ้น พวกเขาไปดูสิ่งต่าง ๆ ในแ่งมุมต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ลีต่าง ๆ บนท้องฟ้าหรือสีของห้องนอน พวกเขาารู้สึกว่าศิลปะทำให้มีความคิดสร้างสรรค์และความซาบซึ้งในผลงานของศิลปินอื่นมากขึ้น

“ตอนนี้ฉันมองชีวิตในมุมมองที่ต่างออกไป เหมือนกับปกอัลบั้มรูปหรือเหมือนนักเขียนที่กำลังเฝ้ามองผลงานอยู่”

2. ความซาบซึ้งในการละคร

“ขณะที่ฉันแสดงละครฉันรู้สึกถึงเสียงแห่งความตื่นตันทันที กังวานอยู่ภายในใจ มันทำให้ฉันมีความสุข เมื่อคุณได้รู้สึกถึงเสียงนั้นคุณจะต้องการันต์มากขึ้นเหมือนคุณได้รับคำชมเชยและความพอใจส่วนตัว จะด้วยเหตุผลใดก็ตามมาตรฐานของฉันมีระดับสูงขึ้นทุก ๆ ครั้งที่คุณแสดง”

นักเรียนหลายคนเห็นว่าวิชาการละครมีความสำคัญต่อการพัฒนาในทักษะด้านการสื่อสาร ด้านสังคมและความอดทนเมื่อทำงานกับผู้อื่น พวกเขา รู้สึกว่า ได้รู้จักผู้คนดีขึ้น โดยเฉพาะเมื่อทำงานกับกลุ่มที่ตามธรรมดา ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน สิ่งนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษเมื่อทำงานในงานระดับใหญ่ เช่นงานประจำปีของโรงเรียนซึ่งนักเรียนรุ่นที่โตกว่าแสดงความคิดเห็นว่าพวกเขา ได้รู้จักและชื่นชมในพรสวรรค์ของนักเรียนรุ่นน้องบางคน สถานะระหว่างเพื่อนในกลุ่มถูกมองว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในวิชาการละคร การมีความสามารถและมั่นใจในการแสดงหน้าชั้นเรียนทำให้พวกเขามีสถานะที่สูงกว่าคนอื่น ๆ ในกลุ่ม การแสดงออกและเก่งในบางสิ่งเป็นเรื่องที่ได้รับการยอมรับ *“ไม่เป็นเรื่องเสียหายที่เก่งในด้านการละคร ไม่มีใครว่ากัน”* ปฏิกริยาต่างบวกเช่นนี้แตกต่างอย่างยิ่งกับความคิดเห็นในด้านลบ ในวิชาอื่นบางวิชาของหลักสูตรนักเรียนไม่กล้าแสดงความสามารถของตัวเองเพราะกลัวถูกหัวเราะเยาะ

นักเรียนสนุกสนานกับโอกาสในวิชาการละครที่ได้แสดงความรู้สึก และได้หล่อหลอมเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า นักเรียนหญิงคนหนึ่งได้พูดถึงเวลาที่เธอโกรธ ความโกรธของเธอสามารถแปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ เธอสามารถแสดงสิ่งที่เป็นตัวตนออกมาเป็นด้านบวกโดยผ่านทางด้านละคร นักเรียนยอมรับว่าการใส่ใจและให้ความสนใจในฐานะผู้ชมก็เป็นเรื่องที่สำคัญมากเช่นกัน พวกเขาพูดถึงสำนึกของการสนับสนุนซึ่งกันและกัน รู้ว่าต้องแสดงอะไรและจากความรู้สึกที่ได้ดูเพื่อนในกลุ่มแสดงออกงานเดียวกันในทางที่แตกต่างทำให้พวกเขาเข้าใจด้วยมุมมองที่ต่างกันว่าสถานการณ์นั้นเป็นอย่างไร

“การละครได้ให้มุมมองต่อชีวิตที่แตกต่างแก่ฉัน เช่น การหย่าร้างและผลที่ตามเป็นอย่างไร มันช่วยทำให้ฉัน ได้เข้าใจว่าเพื่อนของฉันรู้สึกเช่นไรเมื่อพ่อแม่แยกทางกัน”

3. ความซาบซึ้งในดนตรีและการเต้นรำ

วิชาดนตรีและการเต้นรำให้การตอบสนองที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ส่วนตัวของนักเรียนมาก ความคิดเห็นจากเพื่อนในกลุ่มที่ดูการแสดง มีความสำคัญทำให้นักเรียนรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเองเมื่อผู้คนได้เข้ามาหาและบอกกับพวกเขาว่ารู้สึกสนุกสนานแค่ไหนกับการแสดงของพวกเขา ความรู้สึกถึงความสำคัญที่ได้รับจากการแสดงทำให้นักเรียนมั่นใจในภาพลักษณ์ของตนเอง พวกเขาสามารถเป็นตัวของตัวเองและคบหากับกลุ่มที่แสดงความยอมรับในความสามารถของพวกเขา

“ฉันรู้สึกภูมิใจในตัวเองขึ้นอีกมากในตอนนี้อย่างมากที่เล่นในวงดนตรี ฉันรู้สึกดีที่เป็นตัวของตัวเอง ตอนนี้นี้ฉันไม่กังวลมากเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของฉันเหมือนแต่ก่อน”

4. ความสนุกสนาน การมีส่วนร่วมและคุณภาพในวิชาศิลปะ

การรับรู้ของนักเรียนที่ว่าวิชาศิลปะน่าสนุกสนานได้ช่วยให้พวกเขาแสวงหาการได้สัมผัสกับความรูสึกเช่นนั้นมากขึ้น โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างทุกแห่งได้ให้โอกาสมากมายแก่นักเรียนในการเข้าร่วมการทำงาน เช่น การพัฒนางานศิลปะในชมรมหลังเลิกเรียน ชมรมเต้นรำหรือการละครหรือการซ้อมดนตรีเป็นวง ซึ่งทำให้นักเรียนบางคนรับรู้่ววิชาพวกนี้เป็นเหมือนงานอดิเรกมากกว่า นอกจากนี้นักเรียนยังเห็นว่าการได้รู้จักกับสมาชิกในทีมงานเป็นอีกวิธีหนึ่งและสามารถสร้างความสัมพันธ์ให้ดีขึ้นในฐานะเป็นคนไม่ใช่เป็นเพียงครูตามอำนาจหน้าที่

นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับโอกาสในการทำงานกับศิลปินถึงที่ หรือได้เยี่ยมชมแกลลอรีหรือไปดูละคร คอนเสิร์ตหรือการแสดงเต้นรำ สิ่งเหล่านี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของแผนกวิชาศิลปะซึ่งประสบการณ์แบบนี้ได้บูรณาการเข้ากับพัฒนาการของการเป็นศิลปินรุ่นเยาว์ นักเรียนได้พูดถึงความสำคัญของประสบการณ์เช่นนี้ที่สร้างแรงบันดาลใจทางความคิดซึ่งบางส่วนได้ผสมผสานอยู่ในผลงานของพวกเขาเอง

“พวกเราได้ทำงานกับประติมากรถึงที่ เป็นเรื่องดีที่ได้รู้ว่าพวกเรากำลังทำงานกับบุคคลที่มีชื่อเสียง พวกเราได้รับความรู้จากเขาจากการถามคำถามต่าง ๆ ”

“ศิลปินในละแวกบ้านให้แรงบันดาลใจและแรงจูงใจแก่
พวกเรา พวกเราทำงานได้ดีขึ้น”

เป็นเรื่องปกติที่พบว่าในขณะที่สัมภาษณ์นักเรียนจะอภิปรายกันถึงเรื่องอย่างเช่นประติมากรรมของ Henry Moore หรืออิทธิพลจากงานของ Georgia O'Keefe ครูสอนศิลปะส่วนใหญ่ก็เป็นศิลปินและนักแสดงฝึกหัดซึ่งนักเรียนได้พูดถึงอิทธิพลเหล่านี้ที่มีต่องานของพวกเขา ครูได้แสดงถึงความตั้งใจอย่างสม่ำเสมอและนักเรียนได้พูดถึงวิสัยปฏิบัติที่ดีของต้นแบบเหล่านี้ที่ยกระดับการทำงานของตน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ปฏิเสธการบ้านวิชาศิลปะ พวกเขาเล่าว่าได้ใช้เวลาในการทำกำบ้านวิชานี้มากกว่าในวิชาอื่นและยังรู้สึกว่าการนี้เป็นเพราะธรรมชาติของงาน

“เมื่อฉันได้กำบ้านวิชาศิลปะฉันทำมันในวันนั้นเลย เป็นเพราะอะไรก็ตามฉันไม่รู้ตัวเลยสำหรับเวลาที่ผ่านไปสำหรับวิชาอื่นฉันพลัดวันประกันพรุ่งจนใกล้ถึงกำหนดส่ง”

กำบ้านวิชาศิลปะถูกระบุว่าเป็นงานที่คุณสามารถกลับมาทำต่อในเวลาต่าง ๆ ได้และจะเห็นถึงความคืบหน้าที่คุณได้ทำมา คุณสามารถทำกำบ้านวิชาศิลปะขณะที่ฟังเพลงโดยสามารถหยิบมันขึ้นมาแล้ววางลงก็ได้ คุณสามารถใช้เวลาสิบนาทีทำในวันหนึ่งและหนึ่งชั่วโมงในวันต่อไปก็ได้ แต่กำบ้านวิชาอื่นให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปแต่ที่สำคัญคือเมื่อนักเรียนผู้หนึ่งหยิบกำ

บ้านขึ้นมาทำ “จงทำมันด้วยความพยายามและทำให้เสร็จโดยเร็วเท่าที่คุณสามารถทำได้”

นักเรียนได้รับรู้ถึงความคืบหน้าในลักษณะเช่นเดียวกันในชั่วโมงวิชาศิลปะ ศิลปะมักใช้เวลาทำงานที่นานกว่าวิชาอื่น ในวิชาศิลปะและดนตรี นักเรียนทำงานเฉพาะของใครของมันในการระบายสี ประพันธ์ดนตรีและได้รับการสนับสนุนเป็นรายคนเพื่อว่าหากมีการขาดเรียนงานก็ไม่หยุดชะงัก “หากคุณขาดเรียนไม่ว่าด้วยเหตุผลใดคุณสามารถตามได้ทันในไม่ช้า” วิชาที่ไม่เกี่ยวกับศิลปะถูกมองว่าเป็นกลุ่มใครกลุ่มมัน ซึ่งมักคล้ายกันในรูปแบบของแต่ละคาบเรียนแต่ต่างกันในเนื้อหาในแต่ละสัปดาห์

“หากคุณขาดเรียนหนึ่งสัปดาห์ในวิชาอื่นใดคุณอาจพลาดงานทั้งหมดและเป็นเรื่องยากที่จะตามให้ทัน”

ครูวิชาศิลปะมองว่าการใช้ทักษะการเขียนที่จำกัดเป็นปัจจัยที่มีส่วนต่อความสำเร็จในวิชาศิลปะแต่นักเรียนไม่ค่อยแสดงความเห็นในมุมมองอย่างนี้ หลักฐานในสมุดการบ้าน สมุดเสกัศภาพและงานที่คืบหน้าแสดงให้เห็นว่านักเรียนค่อนข้างเตรียมพร้อมที่จะเขียนเมื่อได้รับแรงจูงใจให้ทำและเมื่อพวกเขาได้ตระหนักว่ามีเป้าหมายที่แท้จริงสำหรับการเขียน ความรู้สึกในด้านบวกของนักเรียนต่อวิชาศิลปะบวกกับการสนับสนุนของผู้ปกครองและการสอนที่ดีเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการสอนที่ประสบความสำเร็จในวิชาศิลปะในพื้นที่ที่ด้อยโอกาส

“ตอนนี้ฉันรู้สึกมีความสำคัญและมั่นใจมากขึ้นเมื่ออยู่ที่
บ้านกับครอบครัว การเดินรำของฉันสร้างความสุขให้
กับครอบครัวของฉัน”

คุณภาพของการเรียนการสอนวิชาศิลปะ

คุณภาพของการสอนวิชาศิลปะในโรงเรียนที่ได้เข้าเยี่ยมชมเป็นที่
น่าพอใจ จากการเข้าถึงเกณฑ์ในคาบเรียน 95% ในทุกชั้นตอนหลักมีคาบเรียน
1 ใน 4 ของคาบเรียนทั้งหมดดีมาก และ 1 ใน 8 คาบเรียนดีเยี่ยม ครูสอน
ศิลปะโดยทั่วไปมีความมุ่งมั่นอย่างสูงต่อโรงเรียน ต่อการสร้างนิสัยที่ชอบ
ความท้าทายแก่นักเรียน และต่อการบรรลุมาตรฐานระดับสูง ครูทุกคน
แสดงความคิดเห็นต่อการสนับสนุนที่ดีจากการได้รับกำลังใจและโอกาสใน
การพัฒนาความคิดของตนเองจากครูใหญ่ ซึ่งผู้บริหารระดับสูงเหล่านี้ได้
แสดงถึงความเอาใจใส่ที่จริงจังและตีชมในการทำงานของพวกครู ใน
โรงเรียนประถมศึกษาครูใหญ่หลายคนมีประสบการณ์ส่วนตัวหรือได้รับ
การฝึกฝนในศิลปะและได้ดำรงรักษาระดับคุณภาพของศิลปะในโรงเรียน

ในโรงเรียนทั้งหมดที่คณะผู้ตรวจการฯ เข้าเยี่ยมชม ครูศิลปะชั้น
ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่เก่งจะแสดงออกถึงบุคลิกลักษณะที่คล้ายกัน
ได้แก่:

- ตัวครูศิลปะเป็นศิลปินและนักแสดงฝึกหัด และได้สร้างแบบอย่างของทักษะต่าง ๆ ในบทเรียน
- มีความคาดหวังกับนักเรียนสูงมาก
- มีการวางแผนเพื่อให้นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนอย่างรอบคอบ
- นำพาความสนใจในศิลปะของนักเรียนออกสู่ภายนอกโรงเรียนและวางหลักสูตรอย่างกว้าง ๆ และสัมพันธ์กัน
- กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
- ยกย่องผลงานของนักเรียนในโรงเรียนและกับผู้ปกครองของนักเรียน
- เชื่อมสัมพันธ์กับศิลปินอาชีพและผู้จัดงานศิลปะภายนอกโรงเรียน
- ทำให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในชั่วโมงเรียนอย่างรวดเร็วตามธรรมชาติของวิชาที่ต้องลงมือปฏิบัติ
- สร้างความสัมพันธ์ในด้านบวกกับนักเรียนในชั่วโมงเรียนและในกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ครูที่เก่งส่วนใหญ่มีความมุ่งมั่นส่วนตัวต่อความมีมาตรฐานสูงในผลงานทางศิลปะ ในหน้าที่และหลักสูตรด้านศิลปะที่ตนเองสอน เช่น ในการให้บริการฝึกอบรมที่จัดให้ครูในเมืองแมนเชสเตอร์ในเบื้องต้นจะเน้นที่การสร้างควมมีมาตรฐานสูงโดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้านศิลปะด้วยตนเอง และจากนั้นจะใส่ประสบการณ์นั้นเข้าไปในบทบาทการสอนของพวกครู และครูที่ประสบความสำเร็จได้วางแผนอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อความสามารถที่

กว้างขึ้นของนักเรียนและพร้อมที่จะลองผิดลองถูกในช่วงเวลาเรียน ครูได้ให้อิสระแก่นักเรียนแต่เป็นความอิสระที่มีแบบแผนซึ่งเห็นผลลัพธ์ที่มีเป้าหมายอย่างชัดเจน ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ครูให้เกิดจากความสำเร็จ ทักษะของนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาและจากความรู้ในวิชา การวางแผนและการจัดระบบอย่างไตร่ตรองทำให้มั่นใจว่าทักษะต่าง ๆ ได้ถูกสอนครบถ้วนและไม่รีรอที่จะหยิบยื่นโอกาสให้เกิดการใช้ทักษะต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ภายใต้บริบทของคุณภาพทางศิลปะ

วิธีการสอนจำนวนมากที่ได้ผลกับนักเรียนที่โตกว่าประยุกต์จากวัฒนธรรมของวัยรุ่นและวิธีที่วัยรุ่นเข้าไปเกี่ยวข้องกับศิลปะภายนอกโรงเรียน ครูได้พัฒนาโครงการหรือนำแนวทางระดับชาติมาดัดแปลงโดยสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน ตัวอย่างเช่น ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งได้ทบทวนเนื้อหาหลักสูตรสำหรับนักเรียนกลุ่มหนึ่งเนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้ชาย และบางแห่งครูได้เน้นกิจกรรมร่วมสมัยอย่างมาก เช่น เบรคแดนซ์ และดนตรีร็อก เป็นต้น ที่มงานที่เก่งได้กระตุ้นให้นักเรียนรู้สึกท้าทายและมีคุณค่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาหมักพุดถึงความสัมพันธ์กับครูศิลปะของพวกเขาในแบบที่แตกต่างกัน เมื่อพวกเขารู้สึกสบายใจและได้รับการปฏิบัติแบบเป็นส่วนตัวมากกว่าในวิชาอื่น ๆ :

“ในวิชาศิลปะฉันรู้สึกได้รับการช่วยเหลือแบบเป็นส่วนตัว
แต่ในวิชาอื่นฉันกลับรู้สึกเป็นเพียงแค่คนหนึ่งในห้องเรียน”
“ในวิชาอื่นครูก็คือครู แต่ในวิชาดนตรีครูคือคน ๆ หนึ่ง”

เป็นความจริงที่ว่าครูที่ได้แสดงผลงานที่มีคุณภาพของตนเองมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ดังเช่นครูสอนดนตรีในชั้นประถมศึกษาคนหนึ่งที่ขับร้องเพลงและนักเรียนบรรเลงดนตรีด้วยทักษะที่เยี่ยมไม่เพียงแต่เพลงที่เลือกไว้เท่านั้นแต่ยังบรรเลงตามที่ครูชี้แนะได้ ในอีกโรงเรียนหนึ่งครูสอนศิลปะมักจะสวมบทบาทเองด้วยการเริ่มวาดหรือระบายสีหรือแสดงละคร แล้วขอให้นักเรียนแสดงจินตนาการได้ต่อบ

ในโรงเรียนที่ได้เข้าเยี่ยมชมทั้งหมด ครูสอนศิลปะมักมีการพบปะกับผู้ปกครองเพื่อยกย่องในความสำเร็จของนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา การพบปะมักอยู่ในรูปของการยกย่องสำหรับผลงานที่ดี งานมอบรางวัล การแสดงคอนเสิร์ตของโรงเรียน นิทรรศการศิลปะ และการเต้นรำหรือการแสดงละคร เพื่อทำให้มั่นใจว่าการบ้านของนักเรียนได้ทำเสร็จเรียบร้อย และผู้ปกครองได้รับทราบกำหนดเวลาส่งงานซึ่งการพูดคุยกับครูและนักเรียนในช่วงปฏิสัมพันธ์และหัตถ์ปฏิบัติชี้ให้เห็นว่าวิชาศิลปะสำหรับนักเรียนบางส่วนมีข้อดีชัดเจนอยู่ภายในตัวในการดึงดูดความสนใจและกระตุ้นจิตใจนักเรียน ครูที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียนที่ทำหายแบบนี้ได้ยอมรับในข้อดีนี้และนำมาใช้ประโยชน์ นักเรียนมักมองวิชาศิลปะในลักษณะเป็นแสงสว่างนำทาง

เหตุผลบางส่วนได้แก่:

- มักมีกิจกรรมมากมายเป็นประจำที่ได้ลงมือปฏิบัติ
- มีการเขียนเพียงเล็กน้อย ซึ่งเป็นประเด็นที่พูดถึงโดยนักเรียนชายโดยเฉพาะ
- กิจกรรมโดยมากมีความรวดเร็วและมีลักษณะของธรรมชาติ เช่น มีการสร้างสัญลักษณ์ เสียง มีการจัดทำทางเคลื่อนไหวกว้างซึ่งทำให้นักเรียนชัดเจนในขั้นตอนต่อไป
- ความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคลได้รับการยอมรับ
- แทบจะไม่มีกรรมมองว่าการทำแบบไหนถูกหรือแบบไหนผิด

การเรียนการสอนเกือบทั้งหมดจะเป็นลักษณะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในคาบเรียนทันทีในรูปแบบของกิจกรรมที่เน้นปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งนักเรียนเข้ามาในห้องดนตรีโดยเดินเข้ากับจังหวะดนตรี และในโรงเรียนมัธยมศึกษาครูจะเริ่มต้นบทเรียนโดยเปรียบเทียบและชี้ความแตกต่างของการสเก็ตภาพครั้งแรกของนักเรียนด้วยดินสอ ซึ่งเหล่านี้ทำแบบไม่มีพิธีรีตอง เวลาที่เสียไปน้อยมากและชั่วโมงเรียนจะเต็มไปด้วยกิจกรรมทางศิลปะ นักเรียนหลายคนเพิ่มทักษะของตนเองหลังชั่วโมงเรียน เช่น เข้าชมรมหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ หลังเลิกเรียนในละแวกชุมชนหรือที่จัดโดยหน่วยงานการศึกษาท้องถิ่น ประสบการณ์เช่นนี้ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจกว้างขึ้นต่อรูปแบบของศิลปะ และช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของพวกเขาในหลักสูตรการเรียนของโรงเรียน ครูได้จัดกิจกรรม

ศิลปะเสริมหลักสูตรที่หลากหลายซึ่งนักเรียนที่แตกต่างกันในความสามารถ เพศและพื้นเพเข้าร่วมได้เป็นอย่างดี กิจกรรมประกอบด้วยนักเรียนประถมศึกษากลุ่มย่อยฝึกหัดวาดภาพสิ่งไม่มีชีวิต การช่อมวงดนตรี ชมรมเต้นรำ และการละคร การร้องประสานเสียงและดนตรีที่ใช้อุปกรณ์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาบางโรงเรียนสามารถลงเรียนเพิ่มเติมในวิชาศิลปะที่ได้เกรดหลังเลิกเรียน ผลงานประจำปีของโรงเรียนถือเป็นจุดเด่นของโรงเรียนส่วนใหญ่และสร้างความสำเร็จในการชักนำที่มงานคนอื่น รวมทั้งดึงดูดผู้ปกครองและญาติพี่น้องจำนวนมากที่เห็นคุณค่าให้เข้ามาร่วมงานที่โรงเรียน

ในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาหลายแห่ง หลักสูตรวิชาศิลปะได้รับการออกแบบให้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในความสมบูรณ์ที่ได้จากความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ผู้ปกครองและนักเรียนทำตัวแขวนฝาผนังร่วมกันโดยอาศัยทักษะที่เป็นประเพณีของสตรีชาวเอเชียผู้เป็นผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนแห่งหนึ่งในเมืองแมนเชสเตอร์ได้เชื่อมสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับศูนย์ศิลปะท้องถิ่นของ Zion ซึ่งศิลปินจากศูนย์แห่งนี้ได้เข้าเยี่ยมเยียนโรงเรียนเป็นประจำเพื่อสอนทักษะการตีกลองแบบชาวแอฟริกาและนักเรียนหลายคนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ศูนย์หลังเลิกเรียน

“นักเรียนเห็นว่าหลักสูตรมีความเกี่ยวข้องกัน การสอนก็
เน้นไปตามพื้นฐานที่แต่ละคนมี”

“ผมคิดว่าพวกเราประสบความสำเร็จได้ก็เพราะพวกเรา
ปรับเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ พวกเราพยายาม
สนับสนุน พัฒนา และเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น
ภายในโรงเรียน”

ทั้งครูและนักเรียนมักพูดถึงการทำงานเพื่อเป้าหมายร่วมกัน พวกเขา
มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนร่วมกันและมักทำงานด้วยความร่วมมือกันอย่างดี
อย่างไรก็ดีบรรยากาศการทำงานที่ดียังเป็นแรงสนับสนุนในแง่ของความ
สัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและทีมงาน ตัวอย่างที่ชัดเจนที่พบคือความนับถือ
ของนักเรียนที่มีต่อคุณภาพของทักษะส่วนตัวของครูและต่อความเข้าใจในวิชา
ครูใหญ่ท่านหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นว่า:

“นักเรียนนับถือทีมงานในฐานะเป็นศิลปินที่ดีในแนวทาง
ที่เหมาะสมกับตัวเอง พวกเขาชอบที่จะเห็นทีมงานแสดง
เทคนิคต่าง ๆ ”

ครูศิลปะทุกคนในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างได้สร้างสิ่งกระตุ้นความ
ชอบในศิลปะในรูปแบบของการเยี่ยมชมแกลเลอรี พิพิธภัณฑ์ คอนเสิร์ต
การแสดงละครและการเต้นรำ การเยี่ยมชมดังกล่าวมีผลในการขยาย

โลกทัศน์และเพิ่มความปรารถนา “พวกเราพยายามให้นักเรียนได้สัมผัสกับงานของศิลปินที่แท้จริงเพื่อจะได้เชื่อมต่อกับการทำงานและการคิด”

การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในช่วงโมงเรียนศิลปะในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมดที่ได้เข้าเยี่ยมชม มีข้อจำกัดมากอย่างน่าประหลาดใจ แผนกศิลปะมักมีคอมพิวเตอร์ที่บริการนักเรียนได้จำนวนน้อยและ ไม่ได้สังเกตเห็นว่านักเรียนใช้คอมพิวเตอร์เมื่อใด มีโรงเรียนประถมศึกษาจำนวนน้อยที่ใช้ทั้งคอมพิวเตอร์และไวท์บอร์ดอิเล็กทรอนิกส์ ตัวอย่างเช่น ในโรงเรียนแห่งหนึ่งมีนักเรียนอายุ 5 ขวบกลุ่มหนึ่งถ้ารูปตนเองโดยสวมบทบาทแล้วใช้ซอฟต์แวร์เพื่อตกแต่งภาพ และในโรงเรียนเดียวกัน นักเรียนอายุ 6 ขวบ และครูกำลังลองใช้ไวท์บอร์ดอิเล็กทรอนิกส์เพื่อช่วยในการวาดภาพของสิ่งมีชีวิต

จุดแข็งประการหนึ่งของแผนกที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในโรงเรียนมัธยมศึกษาคือความเข้าใจที่ทะลุปรุโปร่งของครูต่อขั้นตอนในวิชาศิลปะ ดนตรี การเต้นรำและการละคร และยังเป็นจุดแข็งในวิชาดนตรีและศิลปะของโรงเรียนประถมศึกษาที่ใช้ประโยชน์จากแนวปฏิบัติของหน่วยงานด้านหลักสูตรและคุณภาพซึ่งส่งผลให้ครูสามารถทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนทักษะในขั้นต่อไปหรือได้รับความรู้ ครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งได้สรุปถึงเหตุผลในความสำเร็จของโรงเรียนของตนว่า: “พวกเราได้รับมาตรฐานสูงพร้อมกับทีมงานที่ฝึกฝนมานานโดยเป็นผู้กำหนดเป้าหมายของนักเรียนรายคนและได้สร้างหลักสูตรที่มีชัดเจนในความต่อเนื่องและความก้าวหน้า”

อย่างไรก็ตามในด้านการเดินร่ำและการละครในโรงเรียนประถมศึกษา ครูได้ใช้คำศัพท์เฉพาะทางวิชาการน้อยมากและมีความเข้าใจที่น้อยมากในการทำอย่างไรให้มั่นใจว่านักเรียนมีความก้าวหน้า ผลสัมฤทธิ์นั้นสูงขึ้นเมื่อครูให้ความอิสระและความท้าทายแก่นักเรียนในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และในการสร้างภาพลักษณ์ด้านบวกต่อหน้ากลุ่มเพื่อนโดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษามาตรฐานนั้นดีขึ้นเมื่อนักเรียนได้ทำงานเพื่อแสดงผลงานของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาทำตัวเหมือนศิลปินที่ฝึกซ้อมเพื่อการออกแสดงหรือแสดงนิทรรศการ พวกเขาได้รับรู้ในความสำเร็จที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อได้รับเสียงชื่นชมที่จริงใจจากกลุ่มเพื่อน สิ่งนี้ได้เพิ่มพูนความมั่นใจและความนับถือในตนเองอย่างมากแก่พวกเขาซึ่งได้สะท้อนออกมาในทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ที่ตามมา

การได้ตระหนักว่าผู้ชมกำลังเฝ้าดูหรือฟังผลงานที่แล้วเสร็จของพวกเขา ได้ทำให้พวกเขาจำเป็นต้องรีบเร่งในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับศิลปะ พวกเขาจำเป็นต้องทำงานที่มีกำหนดการที่รัดตัวและรับผิดชอบต่อผู้ชมที่คาดหวัง ลักษณะการชมมีตั้งแต่การใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพวีดิทัศน์เพื่อบันทึกช่วงเริ่มรายการ กระทั่งช่วงที่ผู้ปกครองรอดูการแสดงจบลง และถึงแม้ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกไม่ดีพอและทรัพยากรที่จำกัดในบางโรงเรียน ครูศิลปะยังบริหารจัดการให้ได้มาตรฐานระดับสูง ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ได้เข้าเยี่ยมชม สิ่งอำนวยความสะดวกมักไม่ได้ถูกสร้างสำหรับการเรียนดนตรีและศิลปะโดยตรง ห้องฝึกซ้อมดนตรีมีอย่างไม่ค่อยพอเพียง และพื้นที่มัก

คับแคบสำหรับงานศิลปะสามมิติ หรือสำหรับเก็บงานที่ยังไม่แล้วเสร็จ ครูสอน
เต้นรำมักใช้ห้องประชุมหรือโรงยิมของโรงเรียนเป็นประจำ ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวก
และทรัพยากรสำหรับวิชาการละครมักจะดีกว่าโดยมีระบบเปิดและปิด
แสงไฟที่เหมาะสม มีโรงเรียนประถมศึกษาเพียงจำนวน 2-3 โรงเรียนที่สามารถ
จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกแบบมืออาชีพสำหรับวิชาศิลปะไม่ว่าด้านไหน
สำหรับงาน 2 และ 3 มิติส่วนใหญ่มักทำในชั้นเรียนหรือในพื้นที่ปฏิบัติข้างเคียง
ส่วนวิชาการแสดงและการละครมักใช้ห้องโถงอเนกประสงค์ในระหว่าง
วันทำการของโรงเรียน อย่างไรก็ตาม ประเภทของทรัพยากรซึ่งได้แก่ครุภัณฑ์
พื้นฐานและภาพประกอบที่ใช้กระตุ้นความคิดโดยทั่วไปในโรงเรียนส่วนใหญ่
มีคุณภาพดี

สิ่งสำคัญในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์คือการที่ครูได้วางแผนที่จะใช้
ประโยชน์ของการเยี่ยมชมศิลปินอาชีพเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ ขยายและ
สนับสนุนการเรียนรู้ กลยุทธ์การอาศัยศิลปินภายนอกนี้มีผลอย่างมากต่อการ
รับรู้เกี่ยวกับศิลปะของนักเรียนและมาตรฐานที่นักเรียนได้รับตามมา การ
สังเกตการณ์และการพูดคุยกับศิลปินดังกล่าวได้ปรับปรุงการใช้คำศัพท์
เฉพาะด้านของนักเรียนซึ่งทำให้สามารถพูดคุยและประเมินความคิดเห็นและ
วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับศิลปะได้ดีขึ้น “การได้ทำงานกับศิลปินถึงที่ทำให้การทำงานของ
ผมดีขึ้น” กล่าวโดยนักเรียนชายอายุ 11 ขวบ

การพบปะกับศิลปินถึงที่และเยี่ยมชมคอนเสิร์ตและแกลเลอรีทำให้
ได้ความคิดและแรงบันดาลใจที่นำมาใช้ได้เป็นอย่างดีกับการพัฒนาความคิด
ของนักเรียนเมื่อกลับไปยังห้องเรียน อิทธิพลของความเป็นมืออาชีพดังกล่าว
สามารถเห็นได้ในงานของนักเรียนและในความมั่นใจที่นักเรียนพูดถึงศิลปิน
และนักดนตรีที่มีชื่อเสียงรวมทั้งผลงาน ตัวอย่างเช่น นาย Benjamin
Zephaniah ได้ร่วมแต่งบทกวีกับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาของ
อังกฤษซึ่งต่อมานักเรียนได้ผลิตหนังสือบทกวีของตนเองที่ตีพิมพ์พร้อมกับ
ภาพประกอบ ทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์ด้านศิลปะได้กว้าง ห้องเรียนโดยส่วน
ใหญ่มีคำศัพท์หลักๆเฉพาะวิชาแสดงไว้บนฝาผนัง คำศัพท์หลัก ๆ เหล่านี้
ครูและนักเรียนใช้เป็นประจำในการอธิบายสิ่งที่ได้เห็น ได้ยิน ได้รู้สึก และ
เทคนิคเฉพาะวิชาที่ใช้อยู่

การจัดการกับพฤติกรรมเป็นไปด้วยดี ไม่มีพฤติกรรมของความไม่
พอใจที่ต่อเนื่องเกิดขึ้นในชั่วโมงเรียนชั่วโมงใด ๆ ที่ได้เข้าสู่เหตุการณ์เลย
ครูให้นักเรียนได้แสดงความรู้ ทักษะและได้รับการชมเชยและกำลังใจอย่าง
สม่ำเสมอ การวิพากษ์วิจารณ์เป็นการเสนอแนะในลักษณะที่สร้างสรรค์และ
มุ่งหมายให้ทำงานมากขึ้นเพื่อเพิ่มระดับผลสัมฤทธิ์และทำให้กำลังและความ
กระตือรือร้นในตอนต้นของนักเรียนมุ่งไปทำงานทันที ครูคนหนึ่งได้แสดง
ความเห็นว่: “วิชาทำให้นักเรียนมีส่วนร่วม พวกเขาสามารถคุยและทำงานได้
ในเวลาเดียวกัน พวกเขาต้องการเรียนในแบบที่มีวินัยของชั้นเรียนมาก”

ข้อค้นพบที่สำคัญเกี่ยวกับ วิชาศิลปะในโรงเรียน

- ในโรงเรียนมัธยมหลายแห่งที่นักเรียนซึ่งสอบผ่านหลักสูตรประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาสายสามัญ (GCSE) ได้คะแนนเกรด A – C จำนวน 5 ตัวหรือมากกว่ามีสัดส่วนที่ต่ำ โดยวิชาศิลปะมีผลที่น่าชื่นใจเป็นพิเศษ บางครั้งสามารถทำให้นักเรียนบรรลุผลสำเร็จที่ดีกว่าที่ได้รับในด้านอื่น ๆ ของหลักสูตรการสอน
- ในการตรวจสอบของสำนักงานมาตรฐานทางการศึกษา การเรียนรู้และเกรดที่ได้สำหรับวิชาศิลปะมักจะสูงกว่าวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ แม้แต่ในโรงเรียนที่มีมาตรฐานโดยทั่วไปต่ำ
- แม้ว่าข้อค้นพบเหล่านี้ได้ตอกย้ำว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาหลายคนในพื้นที่ที่ด้อยโอกาสประสบความสำเร็จในวิชาศิลปะมากกว่าในหลักสูตรหลัก แต่การเรียนรู้ในวิชาศิลปะมักไม่ได้รับการเสริมแรงอย่างเป็นระบบหรือขยายให้ครอบคลุมทั้งหลักสูตร
- ในโรงเรียนที่ได้มาตรฐานสูงกว่าในวิชาศิลปะหนึ่งสาขาหรือมากกว่า พันธะของหน่วยงานหรือของโรงเรียนต่อวิชาศิลปะถูกสร้างขึ้นอย่างมั่นคงซึ่งได้สื่อถึงความคาดหวังที่สูงไปยังทีมงานและนักเรียนที่เข้ามาในโรงเรียน

ประถมศึกษาธรรมชาติที่เสริมแรงบวกเช่นนี้มักแพร่ไปทั่วทั้งโรงเรียน

- ในโรงเรียนมัธยมศึกษาการแสดงออกทางพฤติกรรมในช่วงโมงเรียนวิชาศิลปะจะทำได้มากกว่าช่วงโมงเรียนวิชาอื่น ๆ หลายวิชา แม้ว่าการแสดงออกแทบไม่เป็นประเด็นปัญหาในโรงเรียนประถมศึกษา แต่ความเป็นห่วงของครูในเรื่องของการดูแลสามารถจำกัดขอบเขตของกิจกรรมศิลปะที่จัดแก่นักเรียนโดยเฉพาะในการเต้นรำและการละคร
- ครูโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่เก่ง มีความเข้าใจที่ชัดเจนกับเนื้อหาและขั้นตอนในวิชาศิลปะโดยหลายท่านใช้ประโยชน์จากแนวปฏิบัติสำหรับวิชาของหน่วยงานด้านหลักสูตรและคุณภาพ (Qualification and Curriculum Authority) ได้เป็นอย่างดีในการพัฒนาแนวปฏิบัติของตนเองหรือใช้กรอบงานของหน่วยงานการศึกษาท้องถิ่น (Local Educational Authority) ที่แสดงให้เห็นถึงขั้นตอนอย่างชัดเจนในทักษะต่าง ๆ ที่ต้องเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ดีที่สุดจะให้ความใส่ใจเป็นพิเศษกับโครงการ 3 ขั้นตอนหลัก จุดอ่อนที่เหมือนกันคือการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ในโครงการ 3 ขั้นตอนหลัก และการใช้คำศัพท์เฉพาะวิชาในโรงเรียนประถมศึกษาในวิชาการเต้นรำและการละคร
- ในคาบเรียนที่เหมาะสมที่สุด ครูจะให้นักเรียนได้ทำงานที่เกิดประโยชน์สอดคล้องกับวิชาและท้าทายโดยไม่รีรอ คัมภีร์ทางเทคนิคได้เรียนรู้และ

ใช้บ่อยในคาบเรียนศิลปะสำหรับนักเรียนทุกวัย

- ❑ ครูสอนศิลปะในสัดส่วนที่สูงเป็นศิลปินและนักแสดงฝึกหัด ซึ่งสร้างแบบอย่างของทักษะและเทคนิคให้แก่นักเรียนเป็นประจำ
- ❑ ครูสอนศิลปะในโรงเรียนมัธยมศึกษาจะพัฒนาความสัมพันธ์ของการทำงานที่แน่นแฟ้นกับนักเรียน ซึ่งนักเรียนมักมองว่าเป็นแรงสนับสนุนที่มากกว่าวิชาอื่น ๆ ศิลปะสามารถให้โอกาสที่มากกว่าแก่นักเรียนให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับด้านบวกสำหรับการมีส่วนร่วมจากทั้งครูและกลุ่มเพื่อน สิ่งนี้เป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่องานที่ตามมา
- ❑ นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาหลายคนมักพูดในแง่บวกเกี่ยวกับรูปแบบเฉพาะของวิธีการสอน การเรียนรู้ และการทำกิจกรรมในวิชาศิลปะเมื่อเปรียบเทียบกับประสบการณ์จากวิชาอื่น ๆ ที่เคยได้รับ
- ❑ โอกาสที่ได้ทำงานร่วมกับศิลปินอาชีพ หรือได้เยี่ยมชมแกลลอรีและการแสดงสามารถมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อนักเรียนซึ่งทำให้ได้รับความคิดและกลยุทธ์เพิ่มขึ้นเพื่อใช้พัฒนางานของตนเอง ประสบการณ์เช่นนี้มีผลด้านบวกในการเพิ่มระดับแรงจูงใจ ความปรารถนา และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

- โรงเรียนทุกแห่งที่ได้รับความสำเร็จอย่างดีในวิชาศิลปะ ได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่หลากหลายและอย่างมีเป้าหมายทางด้านศิลปะซึ่งโดยรวมจะนำไปสู่การแสดงถึงคุณภาพระดับสูง
- ในการดำเนินการเพื่อศิลปะที่มีคุณภาพดีส่วนใหญ่ได้รับการผลักดันจากครูใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษาและหัวหน้าฝ่ายศิลปะแต่ละคนในโรงเรียนมัธยมศึกษา

บทสรุป

โรงเรียนจำนวนมากที่ให้บริการในพื้นที่ที่ด้อยโอกาสมีมาตรฐานการศึกษาโดยรวมที่ต่ำ เอกสารฉบับนี้ให้ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำในวิชาหลักไม่ได้หมายถึงการมีผลสัมฤทธิ์ต่ำในวิชาศิลปะเสมอไป การเข้าเยี่ยมชมเพื่อตรวจสอบได้ให้ข้อพิสูจน์ที่มากมายสำหรับการสอนที่ดีและมาตรฐานที่สูงในวิชาศิลปะภายในโรงเรียนในพื้นที่ที่ด้อยโอกาส นักเรียนให้คุณค่าอย่างมากต่อประสบการณ์ด้านศิลปะที่มีคุณภาพสูงและมองประสบการณ์เหล่านี้มีความเกี่ยวเนื่องและสนุกสนาน พวกเขาได้รับแรงจูงใจอย่างมากและรู้สึกซาบซึ้งต่อคำแนะนำและการวิจารณ์ที่เสริมแรงบวกของคุณ

ข้อพิสูจน์โดยตรงของอิทธิพลในด้านบวกของศิลปะที่มีส่วนต่อผลสัมฤทธิ์เชิงวิชาการยากที่จะฟันธงได้ แต่ทว่าครูศิลปะและครูใหญ่ที่ทาง HMI ได้พบในระหว่างการสำรวจ ทุกคนพูดในด้านบวกถึงผลของการทำงานในวิชาศิลปะที่มีต่อนักเรียนของพวกเขา ในโรงเรียนประถมศึกษาที่มงานของโรงเรียนเชื่อว่า นักเรียนของพวกเขามีความมั่นใจ มีแรงจูงใจดีขึ้นและมีความอดทนมากขึ้นในการเรียนวิชาอื่น ในแผนกศิลปะของชั้นมัธยมศึกษา นักเรียนมีความภาคภูมิใจในผลงานที่แล้วเสร็จ และนักเรียนในโรงเรียนประถมหลายแห่งบรรยายถึงตัวเองเหมือนกับเป็นศิลปินโดยพวกเขาได้แสดงความยินดีในการพาแขกเดินชมผลงานรอบโรงเรียน

ประเด็นที่ถูกหยิบยกขึ้นมาจากการเข้าเยี่ยมชมโรงเรียนคือการรับ
ทีมงานใหม่ การโยกย้ายจากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่งและประสบการณ์จาก
สถานที่ทำงาน การรับครูศิลปะที่เก่งและชำนาญเฉพาะด้านยังคงเป็นปัญหา
สำหรับโรงเรียนหลายแห่งในพื้นที่ที่ด้อยโอกาส ครูใหญ่ในโรงเรียน
มัธยมศึกษาหลายแห่งมักประสบกับการขาดแคลนผู้สมัครที่ตรงสาขา
ครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาจำนวนหนึ่งมีความรู้สึกว่หน้าที่อันดับแรกของ
พวกเขาคือการแต่งตั้งครูประจำชั้นประถมศึกษาที่ดีและเห็นว่าทักษะด้าน
ศิลปะเป็นคุณสมบัติเสริมซึ่งอาจจำเป็นต้องพัฒนาและเพิ่มเติมเมื่อครูเข้า
ปฏิบัติหน้าที่

การสนับสนุนการทำงานศิลปะของนักเรียนเมื่อมีการโยกย้ายใน
ระหว่างระดับต่าง ๆ ของการศึกษามีไม่ชัดเจนในโรงเรียนที่เข้าเยี่ยมชม ไม่มี
โรงเรียนใดที่มีการตระเตรียมให้โดยตลอดอย่างต่อเนื่อง การเชื่อมโยง
ระหว่างโรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาแทบไม่มี แม้ขณะนี้
จะมีกรอบงานของหน่วยงานด้านหลักสูตรและคุณภาพและจากหน่วยงานอื่น
ครูสอนศิลปะชั้นมัธยมศึกษาหลายคนเชื่อว่านักเรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลาย
หลายเช่นนั้นโรงเรียนประถมศึกษา ฉะนั้นการยึดเอาความรู้และ
ประสบการณ์ที่เคยมีมาจะเหมาะสมมากกว่า

อุปสรรคของครูศิลปะคือไม่ค่อยมีการติดต่อกับเพื่อนร่วมงานที่มี
ความเชี่ยวชาญเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม ข้อมูลที่แต่ละคนได้จัดเตรียมไม่ได้ใช้

ร่วมกันอย่างเต็มที่ ระยะทางระหว่างโรงเรียนและวิทยาลัยห่างไกลมากจนเป็นอุปสรรคในการไปเรียนสม่ำเสมอของนักเรียน นักเรียนบางคนได้เริ่มเรียนหลักสูตรที่มีประโยชน์แต่ขาดความมุ่งมั่น เมื่อมีการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดและที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ไม่เป็นอุปสรรค ภาพที่ออกมา ก็จะเป็นผลบวกมากขึ้น

การใช้ประสบการณ์จากสถานที่ทำงานในวิชาชีพแตกต่างกันในโรงเรียนต่าง ๆ บางคนสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับบริษัทท้องถิ่น เช่น ผกนักเรียนให้ทำงานในสตูดิโอบันทึกเสียง โรงภาพยนตร์ท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่มีค่าสำหรับนักเรียนและทำให้พวกเขาเข้าใจโลกของการทำงานในด้านศิลปะอย่างแท้จริง อย่างน้อยมีนักเรียนคนหนึ่งในโรงเรียนมัธยมศึกษาแต่ละโรงที่ได้เข้าเยี่ยมชมได้รับแรงจูงใจอย่างมากจากประสบการณ์ด้านศิลปะจากโรงเรียนของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ศึกษาต่อในด้านศิลปะในระดับที่สูงขึ้นและประกอบอาชีพในทางศิลปะ

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้วิชาศิลปะ

เพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่ดีต่อวิชาศิลปะ โรงเรียนควรให้ความสำคัญในเรื่องต่อไปนี้

- ผู้บริหารระดับสูงที่ประสบความสำเร็จและครู ทำงานร่วมกันเพื่อสร้างธรรมเนียมปฏิบัติในด้านบวกให้แก่วิชาศิลปะและเอาใจใส่อย่างจริงจังใน

การวางแผนและดูแลวิชาศิลปะเช่นเดียวกับวิชาอื่นๆ

- ครูที่มีประสิทธิภาพมีความเข้าใจที่ชัดเจนต่อขั้นตอนในรูปแบบเฉพาะของศิลปะ
- สร้างโอกาสต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนทุกคนได้ทำงานเคียงข้างกับศิลปินอาชีพ ชมนิทรรศการหรือการแสดงต่าง ๆ และสนุกกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่หลากหลาย
- นำทักษะต่าง ๆ ที่นักเรียนได้เรียนรู้มาปฏิบัติทันทีโดยเน้นผลลัพธ์ทางด้านศิลปะ
- หาโอกาสยกย่องชมเชยและมีส่วนร่วมในงานศิลปะที่กำลังคืบหน้าและในงานที่เสร็จสมบูรณ์
- บทเรียนที่ได้เรียนรู้จากวิธีปฏิบัติของวิชาศิลปะที่ประสบความสำเร็จควรนำมาใช้กับวิชาอื่น ๆ